

Trebuia să ajung la un service auto, undeva la marginea orașului, și la o bifurcație am ieșit pe o altă stradă decât cea pe care doream să ajung. Dacă tot eram în zonă, am mers mai departe, să văd cum este… un fel de re-discovery. Nu semăna zona cu ceea ce era cândva, în vremurile bune. Astea sunt zonele Maramureșului despre care nu scrie nimic pe pliante. Grămezile de gunoaie erau din ce în ce mai multe, deja aveai senzația că ești pe o groapă de gunoi. Sigur, ecologia este altceva decât salubrizare; nu îmi place să scriu despre gunoaie. Mai mult vreau să văd pădure, păsări, plante, dune de nisip, libelule. Gunoaiele pot să fie crunte, prezența lor este dezamăgitoare, ele pot rapid să distrugă orice peisaj. Și nu totdeauna le poți trece cu vederea. Erau copleșitoare, peste tot. Niște garduri înconjurau ceva târg de animale – un teren gol și jalnic, apoi un cimitir de mașini, sute și sute de caroserii, rable, bucăți de fiare, cu ceva sărăntoci care căutau ceva ce nu pare să existe. Câteva case de țigani, peisajul plin de câini vagabonzi. Treci printre tufe unde niște ciudați stăteau pe marginea drumului și nu făceau nimic. Cerul era întunecat, ploua mărunt și bătea un vânt dinspre Siberia. În mașină am dat încălzirea mai tare și am ridicat volumul muzicii să simți în piept bass-ul, dar textele melodiilor nu erau nici ele prea fericite. Era nevoie să ieși repede de aici, să te prefaci că locurile acestea nu există. Seara un prieten îmi povestea de recentele lui experiențe din Anglia, de pistele de biciclete de sute și sute de km în preajma oricărui oraș, de tăblițele de orientare de peste tot, de civilizație și cultură, de oamenii care încercau să ajute dacă vedeau că ai nevoie de informație, de sutele de păsări sălbatice de pe lacul aflat imediat în fața caselor. Rar vezi ceva pet aruncat… Și, fără să vreau, îmi aduceam aminte de nenumăratele călătorii în țările vestului, de ofertele de muncă din locurile bune… de o viață de alt tip decât se poate avea pe aici prin sălbăticiile estului. Dar, cândva am decis, și cred că bine am făcut: aici rămân, pentru totdeauna. Poate să pice și bombă nucleară, aici rămân.

AUTOR © dr. Peter Lengyel

SURSA:
Peter Lengyel blog